

Købmand Juul Rasmussen. Grunnetsgade 20.

I en alder af 11 år startede mit arbejdsliv som bydreng hos byens mest nærliggende købmand. Jeg fik den fyrstelige gage af 20 kroner om ugen, og sådan en uge kunne godt løbe op i ligeså mange timer. Og ja, det var øjensynlig tilladt dengang, for der var ingen jobpatrule på det tidspunkt.

Det stod på et års tid, indtil hans kone åbnede en butik med brugskunst. Da mente de, at selvfølgelig skulle jeg også påtage mig levering af varer for hende. Den var jeg så ikke lige med på. De var dog ikke indstillet på, at jeg skulle ha' et lønloft for at servicere 2 butikker, så jeg valgte at opsige min stilling.

Nu var købmanden jo kendt for sine dybe lommer og korte arme, så der var lig'som ikke nogen der var interesseret i at køre for ham. Måske også fordi jeg havde ladet sive hvordan det stod til.

Efter en uges tid blev han åbenbart træt af selv at slås med budcyklen, så han sendte kommissen op for at fortælle, at jeg godt kunne få den 5'er mere om ugen, som jeg havde bedt om.

Jeg var imidlertid blevet enig med mig selv om, hvis muligheder opstod, at jeg i stedet ville ha' 2,50 kroner i timen. Den besked måtte kommissen så cykle ned og overlevere til købmanden. Det faldt åbenbart ikke i god jord, for der gik nok nogle dage før beskeden kom om, at jeg kunne starte igen. Jeg skulle dog ikke regne med flere timer end højst nødvendig. Trods det at timetallet faldt, endte jeg som en af de bedst betalte bybude i byen.

En lille hændelse som bydreng.

En ældre dame der boede i Revsing Plantage, blev kunde hos købmanden. Som så mange andre skulle varerne leveres. Så op på Long John og afsted. Da jeg nærmede mig, kom den mest aggressive lille hund skrigende og fik fat i mit bukseben, så jeg tog flugten hjemad. Jeg berettede om hændelsen. Jeg blev udstyret med en ladet hundeproppistol, som jeg skulle afskrække hunden med. Afsted igen. Ganske rigtigt kom vovsen nok en gang farende. Jeg valgte så at affyre pistolen. Der lød et højt hyl, og hunden keglede over. Stendød. Jeg fik afleveret varerne og fandt hurtigt tilbage til byen. Jeg fortalte hvad der var sket. Jeg har efterfølgende ikke hørt noget til det. Efter nok et par år valgte jeg at søge nye græsgange.